

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง เหตุที่ข้าพเจ้านับถือหลวงพ่ोजรัญ
โดย ทศนีย์ ตระกูลพั้ว

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เหตุที่ข้าพเจ้านับถือหลวงพ่ोजรัญ

ทัศนีย์ ตระกูลพั้ว

๑๕ เมษายน ๒๕๓๓

เรื่องนี้เป็นชีวิตจริงของดิฉัน **ดิฉันเป็นชาวคริสต์มาแต่กำเนิด** พ่อเรียนจบ ม.๖ ที่ ร.ร.เจริญราษฎร์ อ.เมือง จ.แพร่ ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสต์ ก็มาเป็นครูอยู่ที่ ร.ร.กิตติคุณ ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสต์เช่นเดียวกัน

พอมีครอบครัวก็ลาออกอยู่กับครอบครัวที่บ้านพ่อของสามี พ่อเป็นช่างก่อสร้างโบสถ์ วัดแรกในชีวิตของดิฉันที่ได้มีโอกาสเข้ามาช่วยสร้างก็คือ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ได้ทำสีโบสถ์ ผสมปูนตามที่พ่อสอน (พ่อของสามี) ห

ที่วัดนี้ดิฉันได้มีโอกาสรู้จักกับ**หลวงพ่ोजรัญ** เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ พ่อได้พามากราบนมัสการท่านและกราบท่าน อาจารย์ขอ ท่านเป็นเจ้าอาวาสซึ่งแก่แล้ว และหลังของท่านค่อมมาก ดิฉันก็ยกมือไหว้ธรรมดา พ่อก็มอง พ่อได้พามาที่วัดแจ้ง พรหมนคร พาไปนมัสการท่านเจ้าอาวาสซึ่งแก่แล้ว ดิฉันกับน้องสาวก็ยืนไหว้อีก พ่อก็เลยดูว่า การเคารพพระผู้ใหญ่ต้องกราบ ดิฉันก็คิดว่าในใจว่า เราเป็นคริสต์จะกราบพระไม่ได้ มันผิดศีลของชาวคริสต์ ตอนนั้นดิฉันยังเป็นคริสต์อยู่

พอรับเหมาก่อสร้างทั้ง ๓ วัด คือ วัดแจ้งพรหมนคร วัดกลางพรหมนคร และวัดพรหมบุรี อยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี ทั้ง ๓ วัด ดิฉันก็เดินจากวัดโน้นมาวัดนี้ แล้วแต่วัดไหนจะมีงานให้ทำ แต่ต้องกลับมาอนที่วัดพรหมบุรี

เมื่อก่อนนี้ การรับเหมาก่อสร้าง ทำตามเงินที่ทางวัดจะหามาได้ ได้เท่าไรก็สร้างไปเท่านั้น ดิฉันก็เลยได้ทำวัดโน้นนิด วัดนี้หน่อย ทำกันสองคนพี่น้อง แต่วัดพรหมบุรีเป็นวัดที่ดิฉันได้ทำมากที่สุด และก็ได้รับจากพระอาจารย์ที่ทำให้ดิฉันมีจิตใจเลื่อมใสศรัทธามาก ไม่เคยคิดจะนับถือ ไม่เคยเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ หรือ อภินิหาร

แต่ดิฉันได้พบได้เห็นพระอาจารย์จรัญ เป็นพระอาจารย์ที่มีจิตเมตตาสูงด้วยคุณธรรม มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ธรรมดาแล้วดิฉันไม่เคยกราบพระ พระอาจารย์ก็สอนดิฉันให้เข้าใจว่า ทุก ๆ ศาสนาสอนให้เราเป็นคนดี ดิฉันก็ซ้กสงสัย คอยติดตามหลวงพ่อกอยดูหลวงพ่อกว่าจะทำอะไร ดิฉันเองกราบพระไม่เป็นเลย และคำพระก็ไม่เคยทราบ เคยได้เรียนมา แต่ไม่เคยสนใจ เดิมทีดิฉันไม่เคยเห็นพระที่มีเมตตาจิตใจ คิดแต่ช่วยคนโน้นคนนี้ บิณฑบาตมาได้ก็นำมาแบ่งให้ดิฉัน น้อง และคนงาน ได้ทานด้วยกัน

ท่านหาเงินสร้างโบสถ์ ท่านก็ไปของท่าน ดิฉันกับน้องก็ทานข้าวกันบาตรของหลวงพ่อกทุกวัน ทั้งเช้าและเพล เพราะขณะที่ทำงานที่วัดพรหมบุรีนั้น มีดิฉันกับน้องสาวและเด็กผู้ชายอีก ๑ คน ค้างที่วัดพรหมบุรี

มีอยู่วันหนึ่งดิฉันต้องไปซื้อของที่ปากบาง ก็เดินไป สมัยนั้นยังไม่มิดถนน เดินตัดท้องนา มา มีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ ๒ ต้นพอถึงตลาดปากบาง สุนัขที่ตลาดกัดเข้าทั้ง ๓ เขี้ยวเลย แผลฉกรรจ์มาก ทั้งเลือดทั้งมันอดแผล ดิฉันทั้งตกใจทั้งกลัว เดินร้องให้ตั้งแต่ปากบางจนถึงวัดพรหมบุรี พอถึงวัด ดิฉันก็เดินร้องให้ขึ้นบนกุฏิหลวงพ่อก ทั้งเจ็บทั้งกลัวว่าสุนัขจะเป็นบ้าหรือเปล่า เพราะสัตว์แพทย์ที่ตลาดไม่มี หลวงพ่อกก็พูดกับดิฉันว่า เดียวนะ จะดูว่าสุนัขเป็นบ้าหรือเปล่า ท่านก็จูดรูปเข้าห้องพระเลย แล้วก็บอกดิฉันว่า สุนัขสิ้นแล้ว ๆ ไข่ใหม่ ไม่บ้าหรือ เดียวจะเอาเกลือเหยียบให้

ดิฉันก็รับปากว่า “ค่ะ” แต่ในใจคิดว่าวันรุ่งขึ้นจะเข้ามาจังหวัดสิงห์บุรี หรือกลับดอนเมือง เพื่อหนียากันบาดทะยัก หลวงพ่อกถามว่า “จะเอาวันไหน” ดิฉันไม่เคยเชื่อว่า เอาเกลือวางแล้วเอาเท้าเหยียบแล้วจะหาย ที่ท่านถามดิฉันตอนนั้น ดิฉันยังไม่ทราบ ว่าท่านมีวิชาอาคม ก็ตอบลงดีไปว่า “ขอวันเดียวหาย” เพราะแผลสุนัขกัดจมเขี้ยวเลยทั้ง ๓ แผล

ท่านก็ขอให้โยมพ่อของท่านนำเกลือมาเม็ดหนึ่ง วางลงบนใบตอง แล้วเอามาพาดที่แผลสุนัขกัด ท่านก็เหยียบที่ใบตองแล้วเหยียบเกลือ ดิฉันก็อมยิ้มเพราะไม่มีความเชื่อเลย พอตื่นนอนขึ้นมาตอนเช้า **แผลทั้ง ๓ แผลราบเรียบ ไม่มีมันจุกหรือรอยฉีกของแผล หรือรอยลึกเลย เป็นผิวหนังเรียบ ๆ แต่มีรอยเท่านั้น เดียวนี้แผลนั้นยังอยู่** อยู่มาอีกหน่อย ที่เท้าของดิฉันเป็นรองช้ำ เพราะเหยียบกระเบื้องมาก รู้สึกเจ็บปวดมาก ท่านพระอาจารย์จรัญยังเมตตารักษาให้อีก

ดิฉันบอกว่า ดิฉันกลัวการผ่าตัดมาก เพราะร้องข่าต้องผ่าเอาหัวออก ท่านบอกกับดิฉันว่า จะรักษาให้โดยไม่ต้องผ่า ตอนนี้ดิฉันเลื่อมใสท่านแล้ว ก็รับปาก หลวงพ่อก็มะเฟื่องแผ่นเล็ก ๆ ราบตรงจุดของร่องข่า เอาน้ำมันมนต์ของท่านทา ท่านก็พูดว่าไม่ร้อน ดิฉันก็หลับตา เพราะทนดูไม่ได้ พอราบเสร็จทาน้ำมันมนต์ พอทะเลาเจ็บปวดไปบ้าง พอได้ ๓ วัน หัวฝีแตกเองและก็ไม่เจ็บด้วย ดิฉันก็เคารพนับถือท่านขึ้นทุกวัน หัดกราบพระ กราบหลวงพ่อกทุกวัน ขอเป็นลูกศิษย์ หัดพูดกับพระดี ๆ ให้ถูกต้อง พอเป็นลูกศิษย์ท่านแล้ว ท่านทำอะไรก็ช่วยติดตามดู มิได้ดิฉัน น้องสาว และน้องชาย ติดตามดูแบบเป็นลูกศิษย์เลย

เหตุที่ดิฉันต้องติดตามดูหลวงพ่อ เพราะว่าดิฉันเป็นคริสต์ ไม่เคยเข้าวัด แต่เคยไปดูงานในวัด พระสงฆ์ปฏิบัติอย่างไรก็ไม่เคยเห็น พอมาได้พบได้เห็นหลวงพ่อในสิ่งที่ไม่เคยเห็นไม่เคยรู้ เหมือนกับท่านแสดงอภินิหารให้ดู มีคนมาหาหลวงพ่อบอกว่าโดนของ หลวงพ่อก็ก็นั่งนิ่งตรงนั้น ทองคากา พอเอาเป้งมาหักดู ปรากฏว่ามีตะปูอยู่ข้างใน

บางทีก็มีคนมาให้หลวงพ่ทาน้ำมัน หลวงพ่อก็ก็นั่งท่ามกลางเสียง ใบบ่ไม่ใหญ่สัก หลวงพ่อก็ก็นั่งไฟล แล้วก็ทองคากา น้ำมันเดือด ไฟลกรอบ ท่านก็ตักส่งมาให้พวกที่มาหาท่าน น้องสาวของดิฉันเขาเข้มแข็ง พอหลวงพ่อดักให้กำลังเดือดนะ เขาเทลงคอกเลย ดิฉันนึกในใจว่าร้อนตายแน่เลย หลวงพ่อก็ก็นั่งให้ดิฉัน ดิฉันก็กลัวเล ไม่กล้าเทลงคอก หลวงพ่อบอกว่า เอามือจุ่มดูซิ ไม่ร้อนหรือ เมื่อลองจุ่มดู ปรากฏว่าไม่ร้อนจริง ๆ ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็ยอมกินน้ำมันมนต์ และรดน้ำมันตจากหลวงพ่มาตลอด

สมัยนั้นหลวงพ่เป็นคนดู มีพระที่วัดแจ้งฯ มาเที่ยว เป็นพระที่เป็นทหารบกมาวชแค่ ๑๕ วัน มาเที่ยวหาน้องสาวดิฉันที่วัดพรหมบุรี เราก็กังทำงานกันอยู่ พระพูดว่า “น้ำวัดพรหมฯ หวานนะ”

หลวงพ่อก็นั่งออกมาเลย ถามว่า “บวชอยู่วัดไหน” พระที่เป็นทหารก็บอกว่า “อยู่วัดแจ้งฯ” หลวงพ่อบอกว่า “ถ้าเป็นพระวัดนี้พูดแบบนี้ จะตบให้ฟันร่วงเลย” ดิฉันก็เลยกลัว ไม่ค่อยกล้าพูด หรือทำอะไร ท่านหัดให้กราบพระ จะขออะไรท่านต้องกราบท่านก่อน ตอนนั้นการกราบพระก็ผิดศีลนะ ศาสนาคริสต์มีศีล ๑๐ ข้อ ทุกศาสนาสอนดีทั้งนั้น แต่ปฏิบัติไปคนละแนวเท่านั้นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง มีครุคนหนึ่ง ดิฉันจำชื่อเขาไม่ได้แล้ว มาหาหลวงพ่ ขอให้หลวงพ่ช่วย ครุคนนี้เป็นคนดี แต่ถูกเพื่อนแกล้งใส่ร้าย จะติดคุกติดตะราง หลวงพ่ท่านทราบว่าเป็นคนดีจริง ก็ช่วย ทำพิธีในโบสถ์เลย ตอนนั้นโบสถ์วัดพรหมบุรีก็ยังไม่เสร็จ ดิฉันเป็นคนกลัวผีมาก แต่อยากจะทำพิธีกรรมที่หลวงพ่ช่วยครุคนนั้น อุปกรรมก็มี เตาไฟ หม้อต้มยา กาละมัง

ครุคนนั้นก็นั่งตรงหน้าหลวงพ่ ดิฉันและน้องนั่งข้างหลังหลวงพ่ มองยาที่หลวงพ่ต้ม แล้วให้ครุอธิษฐานเอาเอง หลวงพ่อก็ก็นั่งมนต์ไป จนยาหมอนั้นเดือด ท่านก็เทยาออกจากหม้อลงในกาละมังจนหมด

แล้วหลวงพ่อก็ก็นั่งตาสวดมนต์ เอามือมาเคาะที่หม้อ **ทั้งน้ำทั้งยาในกาละมังวิ่งกลับเข้าหม้อหมด** หลวงพ่อก็ก็นั่งหม้อยาครุคนนั้นไป ตอนหลังดิฉันพบครุคนนั้น ครุบอกว่า **ไม่มีเรื่องอะไร แค่วัดลาด ไปเลย** ดิฉันก็เกิดความคิดว่า พระอาจารย์องค์นี้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ และยังทองคากาให้น้ำวังเข้าหม้อได้

ท่านเคยให้ราชสีห์ดิฉันมา ๑ ตัว ทำด้วยข่าข้าง ท่านบอกว่าดิฉันนะสนับชอบกัด ดิฉันก็ห้อยคอกอยู่ตลอดเวลา พอมีบุตรชาย ให้ไปห้อยคอก เลยทำหายไปแล้ว พระนางพญา ๑ องค์ เป็นพระผง ท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์จริง ท่านบอกดิฉันว่า โยนพระเถอะไม่แตกหรือ ดิฉันก็โยนทันที ปรากฏว่าไม่แตก แต่พอน้องชายโยนบ้าง แตกละเอียดเลย สมัยนั้นท่านยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายนัก เรื่องนี้เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘-๒๔๙๙ ผ่านมา ๓๒ ปีแล้ว

ตอนนั้นดิฉันก็มาคิดว่า การเป็นชาวพุทธแล้วเคร่งในศาสนาแล้ว ผลแห่งความดี กรรมดี ทำให้หลวงพ่มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ดิฉันอยู่ทำงานวัดแค่ ๖ เดือน พอทำงานโบสถ์เสร็จก็กลับบ้านอยู่ตอนเมือง ตั้งแต่นั้นมาจะทำอะไรก็ต้องมาถามท่านเป็นประจำ **ดิฉันก็เป็นชาวพุทธเต็มตัวแล้ว** และมาเยี่ยมเยียนท่านบ้างบางโอกาส ผ่านมาได้ ๓๐ ปี พอเข้าปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ชีวิตของดิฉันก็เริ่มมีกรรม ดิฉันร้องไห้มาหาหลวงพ่ พอหลวงพ่เห็นดิฉัน ท่านก็บอกว่า “ทัศนีย์ เธอมาถึงศีล นั่งวิปัสสนากรรมฐานสักอาทิตย์หนึ่งเถอะ”

ดิฉันก็บอกท่านว่า “ไม่เอาละหลวงพ่ หนุขอไปเที่ยวแพร่ก่อน กลับมาแล้วค่อยเข้าวัด พอไปแพร่ได้ ๓ วัน บ้านถูกปล้นบุตรชายถูกพวกโจรฟันด้วยขวานที่ศีรษะ บาดเจ็บสาหัส เพื่อนบ้านนำส่งโรงพยาบาล ดิฉันต้องสูญเสียทรัพย์สินไปทั้งสิ้นเกือบ ๓ แสนบาท พอบุตรชายหายเป็นปกติก็พามากราบหลวงพ่ ขอเข้ากรรมฐาน ๙ วัน ทั้งแม่ทั้งลูก เพราะได้อธิษฐานไว้ว่า ถ้าลูกหายเป็นปกติ มีอาการครบ ๓๒ จะพาลูกมาถือศีลด้วย พอหลวงพ่เห็นบุตรชายดิฉัน ท่านก็บอกว่า “ทัศนีย์ เธอไม่ต้องเสียตายขาวของ

เงินทองเลย เธอได้ชีวิตลูกเธอใหม่” ดิฉันก็ตัดใจได้ หลวงพ่อบอกให้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน เมื่อก่อนดิฉันคิดว่า จะทำไม่ได้ แต่พอมาจริง ก็มีแรงศรัทธาหลวงพ่อยู่แล้ว ทำให้เกิดมีสติ และทำได้ เริ่มปฏิบัติเดิน นั่ง สลับกัน คราวละ ๑๐ นาที และค่อยเพิ่มขึ้นถึง ๑ ชั่วโมง ทำให้มีสติดีขึ้น เมื่อเวลามีทุกข์เกิดขึ้น มีเรื่องมากกระทบจิตใจ ทำให้สงบจิตอารมณ์ได้ไว รู้สึกว่าทำได้ ถ้าเกิดโมโหจะคลายได้ไว ทำตามคำของหลวงพ่อบอก ไม่ให้ตำ ไม่ให้ว่า กระทบ กระเทียบ เสียสติ เพราะเป็นตัวกรรม ให้แผ่เมตตาตลอด ทำให้ชีวิตมีความสุขขึ้น

ท่านสอนว่า “เธอรู้ไหม ไอ้ทศกัณฐ์มันหน้าโง่ ผ่ากัหัวใจไว้กับพระฤาษี ไม่เป็นตัวของตัวเอง เอาไปฝากเขา ไว้ใจคนอื่นก็ต้องตายเพราะความโง่ งามาย”

ตอนแรกดิฉันไม่ได้คิด พอมาพิจารณาดู ไร่เอ๋ย หลวงพ่อบอกว่าเราเอง งามาย เอาหัวใจไปฝากไว้กับคนอื่น ดิฉันเองก็ไม่มีใครแล้ว จำคำสั่งสอนของหลวงพ่อบอกไว้ และพยายามปฏิบัติตาม ได้บ้างเพียงเล็กน้อยก็ยิ่งดีกว่าไม่ปฏิบัติเลย แต่จะให้ดีขึ้น ๆ ต้องปฏิบัติให้ต่อเนื่องโดยตลอด แล้วก็จะมีความสุข

ที่เล่ามานี้ผ่านมา ๓๐ ปีแล้ว สิ่งที่ประสบพบเห็นเป็นเรื่องจริงทุกประการ ถ้ามานึกได้ **แต่เดี๋ยวนี้นี้ ท่านมีแต่แผ่เมตตาให้เท่านั้น** ดิฉันมีพระอาจารย์องค์นี้เพียงองค์เดียวมาตลอด เป็นทั้งพระอาจารย์ เป็นทั้งหลวงพ่อบอก ที่ดิฉันเคารพเชื่อฟังมาจนทุกวันนี้ ดิฉันขอพึ่งบารมีแห่งความเมตตาจิตของท่านเป็นที่พึ่งทางใจจนตราชีวิตหาไม่ เพราะบารมีแห่งอำนาจเมตตาจิตของพระอาจารย์มีพระคุณต่อชีวิตของดิฉัน ให้พบแสงสว่างแห่งชีวิต และเดินถูกทาง ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน การเป็นชาวพุทธของดิฉันมีคุณค่าอยู่ตรงนั้นเอง

ทัศนีย์ ตระกูลพั้ว
๑๕๑ ซอยคุ้มครอง ๓
กม.๒๗ ๖. กุดคด
อ.ลำลูกกา
จ.ปทุมธานี

บันทึกของหลวงพ่อบอก

ข้อความที่คุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว ได้เล่ามานี้เป็นเหตุการณ์อดีตเมื่อครั้ง พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่อาตมากำลังสร้างอุโบสถอยู่ ณ วัดพรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เป็นเวลา ๓๖ ปีเศษแล้ว เป็นความจริงของคุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว ทุกประการ ด้วยอำนาจจิตนั่นเอง และอำนาจ**พุทธานภาพ-ธรรมานภาพ-สังฆานภาพ** ของคุณพระรัตนตรัย เป็นไปได้แน่นอนเพราะคุณทัศนีย์นั้น เป็นชาวคริสต์ ให้คุณทัศนีย์เห็นว่า ทางพระสงฆ์ในศาสนาพุทธนั้น เต็มไปด้วยเมตตาธรรม ได้ช่วยเหลือประชาชนทุกหมู่เหล่าไม่จำกัดเขต เพศ วัย ช่วยแผ่เมตตาทั้งนั้นไปทุก ๆ คน จะเป็นศาสนาใดก็ตาม ถ้าช่วยได้ช่วยทั้งนั้น ที่ไม่ผิดธรรมเนียมวินัยสงฆ์ และกฎหมายบ้านเมือง ยินดีมีเมตตาแผ่ให้ทั้งนั้น ให้คุณทัศนีย์ ตระกูลพั้ว เห็นว่าศาสนาพุทธช่วยด้วยเมตตา ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่อคติใด ๆ และไม่มีเคลือบแฝง และไม่หวังผลตอบแทนแต่ประการใด ทำให้คุณทัศนีย์ เห็นความดีของพระพุทธศาสนา จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธา อย่างแท้จริงยอมนับถือเพราะมีเหตุมีผล พอจะเชื่อถือได้แล้ว จึงขอเคารพนับถือต่อไป เห็นว่าที่นับถือก็เพราะว่าเป็นที่พึ่งของเขาได้แน่นอน

แต่อกันหารแบบนั้น อาตมาได้เลิกล้มไปแล้ว เอกภาพจริงของพระพุทธเจ้ามาสอนดีกว่า นั่นคือสอนให้คนมีปัญญา ไม่หึงมายหลงใหลอยู่ในสิ่งที่ไร้สาระ สอนคนให้ช่วยเหลือตัวเอง ให้พึ่งตัวเอง และสอนตัวเองได้นั้นคือวิปัสสนากรรมฐาน

พระภาวนาวชิรธมฺม
วัดอัมพวัน

.....